

[Knud Jespersen.]

Det er da rigtigt, at en række af de økonomiske problemer er kommet til os udefra. De kom fra fællesmarkedet. Fra forligspartnernes vældige og højt besungne fællesmarked importerede vi vanskeligheder. De kom af, at vi bandt os ensidigt og undlod at foretage de økonomiske vurderinger, det i virkeligheden tilkom os at klare her i vores eget land. På den baggrund vender vi os imod helhedsløsninger, imod løsninger, der endnu en gang skal betyde, at man vil presse lønmodtagernes købekraft længere ned. Det er da meget smukt, at man kan tale om, at en del af det, de får i løn, tager vi i skat, og på denne baggrund kan det ikke betale sig for dem at få lønforhøjelser. Ja men, herre gud, var jeg lige ved at sige, stadig væk vil flertallet i dette folketing jo forlange mere i skat, og derfor er det nødvendigt, man får disse lønforhøjelser. Man har mere end 2 kr. i efterslæb pr. time. Alligevel er der et parti, et arbejderparti, der taler om, at man skal moderere sine krav. Nu tror jeg ikke, man skal tage forskud på glæder eller på sorger, men den tredje part ved forhandlingsbordet bliver ikke dette folketing, og måske kan hr. Erhard Jakobsen glæde sig over, hvis det lykkes at undgå at komme ud til vælgerne endnu en gang. Måske, men tiden kommer jo — selv om møllen maler langsomt, og her maler den overordentlig langsomt — hvor man skal ud og diskutere med vælgerne på ny. Men man skal bare ikke gå ud fra, at fordi man sådan kan hånle nu og da og eventuelt gebærde sig ved at afføre sig dele af sin påklædning, at man så ad den vej kyser arbejderne til at være stiltfærdige og rolige. Enhver ting har sin pris, og hvis dette folketing absolut vil gennemføre en sådan økonomisk politik, ja, så kommer folketinget også til at betale prisen for det, den måtte udløse. Jeg er ikke forbavset over, at der udvises en sådan foragt over for almindelige mennesker i Danmark. Jeg synes, det bekræfter så mange ting. Vi har peget på og dokumenteret — da regeringen tiltrådte og under finanslovdebatten — at denne finanslov, vi har vedtaget, og dens økonomiske vurdering ikke ville holde i tre uger. Det gjorde den som bekendt heller ikke. Hver gang vi fik et forlig, så forklarede man: nu skal vi have et langsigtet perspektiv, og så,

kære venner i Danmark, bliver alting godt; selv vejret var statsministeren en overgang ved at love skulle blive godt, men det blev det som bekendt heller ikke, uden at vi af den grund skal bebrejde statsministeren noget i denne forbindelse.

Men alt det, man lovede, blev ikke til noget. Forligene forværrede udviklingen i Danmark, og derfor skal man ikke komme og forklare, hvis folk protesterer, eller hvis folk vil have et valg, at så skaber det kaotiske tilstande. Nej, mine damer og herrer, de kaotiske tilstande er skabt af, at vi ikke har grebet ind i dette folketing over for problemerne og ikke lavet en byrdefordeling, der var demokratisk, sådan at menneskene fik lavere skatter, ikke blev plaget af stigende priser, ikke blev manipuleret og ikke altid skulle tage alt det sure, der måtte komme fra fællesmarkedet.

Min konklusion er: lad os få det valg, sådan at man kan få en ny skattepolitik sat igennem, hvor man sikrer, at de første 40.000 kr. ikke er beskatningspligtige, hvor millionærerne kommer til at betale, hvor man har en økonomisk politik, der sætter ind over for jordspekulationen, hvor militæret ikke er tabu, men hvor vi sætter ind stykke for stykke for at afvikle dette dumme, tåbelige og farlige apparat, og hvor vi samtidig infryser de virkninger, vi kan se kommer fra fællesmarkedets manøvrer imod Danmark. Det vil sige, at vi tilstræber et valg, hvor man kunne nå frem til, at der blev ført politik på en ny måde, hæderligt og åbent uden forskelsbehandling af dem, der blev valgt, med åbne diskussioner, sådan at befolkningen kunne kontrollere, hvordan deres stemmer blev forvaltet her i folketinget, og kunne kontrollere, hvad der var sandt, usandt, hvad der var forkert og rigtigt i denne forbindelse.

Til slut havde man måske ventet — det forstår jeg, det har hr. Erhard Jakobsen — at vi skulle foreslå en mistillidsdagsorden. Jeg kan sige: der var ikke noget, jeg hellere ville, men da regeringen har udsat forhandlingerne et stykke tid endnu og har fået dispensation dertil, så kan jeg forsikre, at indtil dette øjeblik kommer, hvor vi stiller det mistillidsdagsordensforslag, så ser vi hellere, at regeringen udskriver valg i dag end i morgen.